

KIM STANLEY ROBINSON

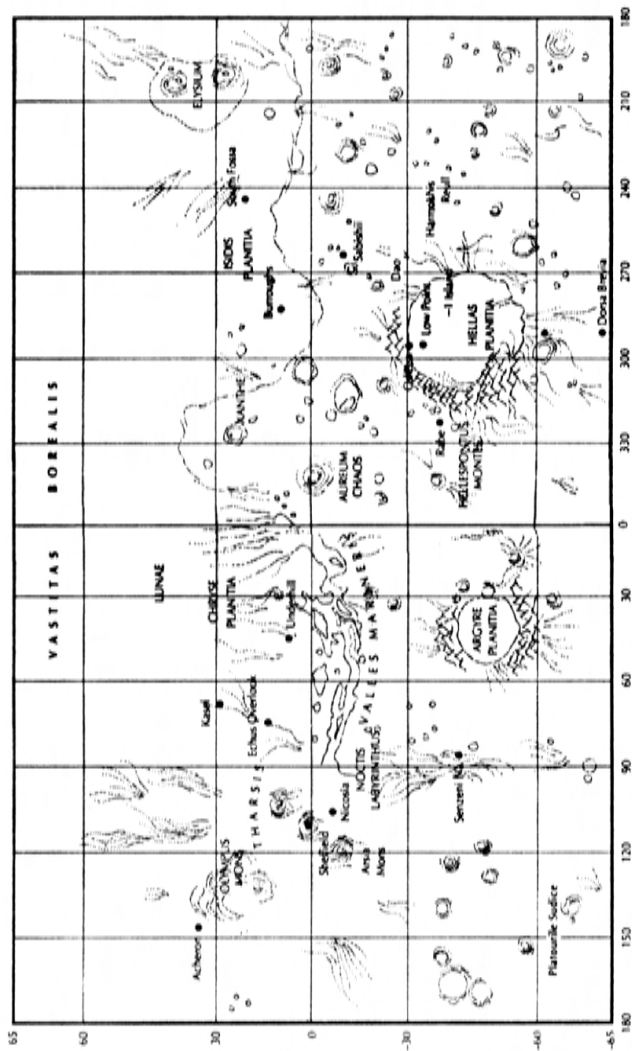
marțe verde

Ediția a III-a

Traducere de
EMIL SÂRBULESCU

NEMIRA

Lisei și lui David

Partea întâi

AREOFORMAREA

Problema care se pune nu este aceea de a forma un nou Pământ, nicio altă Alaskă, niciun alt Vermont sau o altă Veneție, nici măcar o altă Antarctică. Se pune problema realizării a ceva nou și neobișnuit, ceva Marțian.

Într-un fel, intențiile noastre nici măcar nu contează. Chiar dacă vom încerca să facem aici o altă Siberie ori o altă Sahară, tot nu va merge. Evoluția nu o va permite și, în esență, acesta este un proces de evoluție, o strădanie împinsă până la o limită situată dincolo de simpla intenție, ca atunci când viața a făcut primul ei salt miraculos, desprinzându-se de materie, ori când s-a târât din apele mării, pe țarm.

Ne zvârcolim din nou în matricea unei lumi noi, de data aceasta cu adevărat străină. În pofida imenșilor ghețari lăsați de inundațiile diluviene din 2061, lumea aceasta continuă să rămână deosebit de aridă. În pofida formării unei atmosfere incipiente, aerul este, încă, foarte rarefiat. În ciuda tuturor sistemelor de încălzire, temperatura medie continuă să se mențină cu mult sub limita înghețului. Toate aceste condiții fac supraviețuirea extrem de dificilă. Dar viața este rezistentă și adaptabilă, marea energie verde, viriditas, croindu-și drum în univers. În deceniul care a urmat catastrofelor din 2061, oamenii și-au dat toată silința sub domurile fisurate și corturile sfâșiate, cârpind lucrurile și descurcându-se. În refugiile noastre neștiute, a continuat lucrarea de construcție a unei noi societăți. Iar afară, în frig, noi plante de suprafață s-au răspândit pe versanții ghețarilor și, de acolo, mai departe,

în depresiunile mai calde, la mică altitudine, într-un exod lent, inexorabil.

Desigur, toate schemele genetice pentru noul nostru biotop sunt pământene, mințile care le proiectează sunt tot pământene, dar terenul este marțian. Iar terenul este un inginer genetician autoritar, care hotărăște ce înflorește și ce nu, accelerând diferențierea progresivă și, astfel, evoluția unor specii noi. În timp, odată cu trecerea generațiilor, toți membrii unei biosfere evoluează împreună, se adaptează terenului printr-o complexă reacție colectivă, printr-o capacitate creatoare, de auto-proiectare. Acest proces, indiferent cât de mult intervenim noi în desfășurarea lui, este, în esență, mai presus de puterile noastre. Au loc mutații genetice, se ivesc ființe noi. Își face apariția o nouă biosferă și, odată cu aceasta, o nouă noosferă. În cele din urmă, modul de gândire al proiectanților, la fel ca toate celelalte, va fi modificat pentru totdeauna.

Acesta este procesul de areoformare.

Într-o bună zi, se prăbuși cerul. Plăci de gheață căzură, sfărâmându-se, în apa lacului, izbindu-se apoi, cu zgomot, de țärm. Copiii se risipiră ca niște becaține speriate. Nirgal străbătu în fugă dunele de nisip până în sat, unde dădu buzna în seră, strigând:

– Cade cerul! Cade cerul!

Peter se năpusti pe ușă, înapoi, peste dune, atât de repede, încât Nirgal nu mai putu ține pasul cu el.

Pe plajă, fragmente mari de gheață erau înfipte în nisip, iar altele se topeau, sfărâind, în apa lacului. Iar când toți copiii se strânsesă în jurul lui, Peter rămase cu capul dat pe spate, cu ochii ațintiți spre domul situat atât de departe, deasupra lui.

– Înapoi, în sat! hotărî el pe tonul acela care nu mai permitea comentarii.

În drum spre sat izbucniră în râs, iar Peter îl îngână pe Nirgal cu glas pițigăiat, răvășindu-i părul.

– Cade cerul!

Nirgal se înroși, iar Harmakhis și Jackie râseră, scoțând pe nas și pe gură aburi albi care înghețau imediat.

Peter se afla printre aceia care urcaseră pe versantul domului pentru a-l repara. Împreună cu Kasei și Michel, se deplasa deasupra satului cu îndemânare de păianjen, în vâzul tuturor, peste plajă și apoi peste lac, până când ajunseră chiar mai mici decât copiii, agățați în curelele prinse cu funii de cârligele fixate în gheață. Stropiră fisura din dom cu apă până când apa îngheță, formând un strat nou,

transparent, care acoperi gheața albă, mai veche. La coborâre vorbiră despre lumea de afară, aflată în curs de încălzire. Hiroko ieșise din coliba ei de bambus de pe malul lacului pentru a-i urmări, iar Nirgal o întrebă:

– Chiar va trebui să plecăm?

– Întotdeauna vom fi nevoiți să plecăm. Nimic nu durează aici, pe Marte.

Dar lui Nirgal îi plăcea sub dom. Se trezea dimineata în cămăruța lui rotundă din bambus, sus, în sectorul copiilor, și alerga până la dunele înghețate, împreună cu Jackie, Rachel, Frantz și ceilalți care se trezeau mai devreme. O zărea pe Hiroko pe malul opus, străbătând plaja ca o balerină, plutind peste propria reflectare jilavă. I-ar fi plăcut să ajungă la ea, dar era timpul de mers la școală.

Reveneau în sat și se îngrămădeau în vestiarul școlii, își atârnavă hainele în cuier și rămâneau cu mâinile învinețite de frig deasupra radiatorului, așteptându-l pe profesorul din ziua aceea. Putea fi Dr. Robot, iar ei s-ar plictisi de moarte, numărându-i clipitul pleoapelor ca pe secunde scurse pe cadranul unui ceasornic. Ar mai putea fi Vrajitoarea cea Bună, bătrână și urâtă, iar ei și-ar petrece întreaga zi în afara clădirii, exultând de bucurie la folosirea uneltelor. Sau ar putea fi Vrajitoarea cea Rea, bătrână și frumoasă, iar ei ar rămâne înțepeniți în fața computerelor toată dimineata, încercând să gândească în rusește, mereu expuși pericolului de a se alege cu o lovitură la palmă dacă ar îndrăzni să chicotească ori să ațipească. Vrajitoarea cea Rea avea părul argintiu, privirea pătrunzătoare și nasul coroiat, aidoma egretelor care cuibăreau în pinii de pe țărm. Nirgal se temea de ea.

Așa că, precum ceilalți copii, își ascunse dezamăgirea atunci când se deschise ușa și își făcu apariția Vrajitoarea cea Rea. Doar că astăzi părea obosită și le dădu drumul la timp, chiar dacă nu se descurcaseră prea bine la aritmetică. Nirgal îi urmă pe Jackie și pe Harmakhis afară din școală, după colț, pe aleea dintre sectorul copiilor și spatele

bucătăriei. Harmakhis urină pe perete, iar Jackie își dădu jos chiloții ca să le arate că și ea poate face la fel. Tocmai atunci dădu colțul Vrajitoarea cea Rea. Îi scoase pe toți de pe alee ținându-i de brațe, cu Nirgal și Jackie prinși într-una din ghearele ei, și chiar acolo, în piațetă, o plesni pe Jackie, strigând, în același timp, furioasă la băieți:

– Voi, ăștia doi, nu vă mai țineți după ea! Doar e sora voastră! Jackie, care plângea și se zvârcolea ca să-și ridice chiloții, îl zări pe Nirgal uitându-se la ea și, încercând să-l lovească pe el și pe Maia dintr-o singură zvâcnire plină de furie, căzu, rămânând cu fundul gol, și începu să urle.

Jackie nu era sora lor cu adevărat. În Zygotă se aflau doisprezece *șansei* sau copii din generația a treia, și se știau drept frați și surori, iar mulți chiar erau, dar nu toți. Situația era cam încurcată și rareori discutată. Jackie și Harmakhis erau cei mai mari, Nirgal cu un sezon mai mic, iar ceilalți veneau cu un sezon mai târziu: Rachel, Emily, Reull, Steve, Simud, Nanedi, Tiu, Frantz și Huo Hsing. Hiroko era mama tuturor celor din Zygotă, adică nu tocmai – doar a lui Nirgal, Harmakhis și a încă altor șase *șansei*, precum și a câtorva dintre adulții *nisei*. Copii ai mamei-zeiță.

Dar Jackie era fiica lui Esther. Esther plecase după o ceartă cu Kasei, tatăl lui Jackie. Odată, Nirgal se târâse pe dune urmărind un crab, iar Esther și Kasei au apărut undeva, deasupra lui, Esther plângând și Kasei strigând: „Dacă ai de gând să mă părăsești, atunci pleacă!” Și el plânsese. Kasei avea un canin de piatră roz. Și el era un copil al lui Hiroko, ceea ce însemna că Jackie era nepoata aceleiași Hiroko. Așa mergeau chestiile astea. Jackie avea părul lung, negru, fiind cea mai rapidă alergătoare din Zygotă, fără a-l mai pune la socoteală pe Peter. Nirgal era în stare să alerge cel mai mult, uneori dând ocol lacului de trei-patru ori la rând, pur și simplu, dar Jackie sprinta mult mai repede. Fata râdea tot timpul, iar dacă Nirgal o certa vreodată, răspundea: „Bine, unchiu’ Nirgie“, și îi râdea în față. Era nepoata lui, deși mai mare ca el doar cu un sezon, dar soră nu-i era.

Ușa clasei se deschise cu un pocnet și apărură Lupul de Prerie, profesorul zilei. Acesta călătorea în toată lumea, petrecând foarte puțin timp în Zygote. Ziua în care le predă el era o zi mare. Îi ducea prin sat să facă treburi neobișnuite, dar tot timpul îl puneă pe câte unul dintre ei să citească cu glas tare din cărți imposibil de înțeles, scrise de filozofi care nu mai trăiau. Bakunin, Nietzsche, Mao, Bookchin – gândurile profunde ale acestor oameni erau ca niște pietricele strălucitoare și surprinzătoare, presărate pe o plajă nesfârșită, plină de lucruri neînțelese. Poveștile pe care Lupul de Prerie îi puneă să le citească din *Odissea* sau din *Biblie*, deși tulburătoare, erau mai ușor de înțeles, pentru că oamenii din ele se cam omorau între ei, iar Hiroko zicea că nu e bine. Lupul de Prerie râdea de Hiroko, și adesea hohotea fără niciun motiv anume când citeau acele povești fioroase, punându-le întrebări nemiloase despre ceea ce citiseră, sfădindu-se cu ei de parcă ei ar fi avut habar despre toate, ceea ce era de-a dreptul tulburător.

– Ce ai face *tu*? De ce ai face *așa ceva*?!

Întotdeauna le explica modul de funcționare al instalației pentru reciclarea combustibilului, de tip Rickover, sau îi puneă să verifice sistemele hidraulice de la mașina de făcut valuri, până când mâinile lor, din învinețite, ajungeau albe, iar dinții le clănțăneau atât de tare, încât nu mai puteau vorbi coerent.

– Voi, copii, înghețați mai repede, de asta sunt sigur, zicea el. Toți, în afară de Nirgal.

Nirgal rezista la frig. Cunoștea în detaliu numeroasele sale etape, iar senzația de frig îi făcea plăcere. Oamenii cărora nu le place frigul nu pricep că te poți adapta, că efectele negative ale acestuia pot fi ușor contracarate de un simplu impuls interior. Nirgal era în egală măsură familiarizat și cu efectele căldurii. Dacă elimini căldură suficient de puternic, atunci frigul devine un fel de înveliș viu, surprinzător, în care te miști. Astfel, efectul final al frigului funcționează ca un stimulent, făcându-te să dorești să alergi.

– Hei, Nirgal, ce temperatură are aerul?

– Aproape zero grade.

Râsul Lupului era înfricoșător, un gălgâit animalic, conținând toate zgomotele care puteau fi produse, și de fiecare dată deosebit.

– Uite ce este, hai să oprim mașina de făcut valuri și să vedem cum arată lacul cu suprafața netedă.

Apa din lac era întotdeauna în stare lichidă, în timp ce gheața provenită din apa care acoperea suprafața interioară a domului trebuia să rămână în stare solidă. Asta arăta cea mai mare parte din epoca lor mezocosmică (după cum se exprima Sax), asigurându-le pâcla și vânturile neașteptate, ploaia, ceața și, din când în când, ninsoarea. În acea zi, sistemul de producere a vremii era aproape inactiv. Cu greu se simțea vreo adiere de vânt în marea emisferă din interiorul domului. Mașina de valuri fiind oprită, lacul se liniști curând, devenind o farfurie rotundă, cu suprafața plană. Suprafața apei dobândi aceeași nuanță ca domul, dar fundul lacului, acoperit cu alge verzi, era încă vizibil prin pelicula strălucitoare, albă. Mai precis, lacul era în același timp de un alb pur și de un verde-închis. Pe malul opus, dunele și pinii se reflectau răsturnat în această apă bicoloră, la fel de bine ca într-o oglindă. Nirgal admira priveliștea, fermecat, departe de orice, pătruns doar de imaginea aceea vie, în verde și alb. Înțelegea. Existau două lumi, nu doar una singură, în același spațiu, ambele vizibile, separate și diferite, dar întrepătrunse, în așa fel încât nu erau vizibile decât din anumite unghiuri. Împinge în învelișul imaginii, împinge așa cum împingi în învelișul frigului. *Împinge!* Doamne, ce culori!...

– Marte lui Nirgal! Marte lui Nirgal!

Râdeau de el. Ziceau că el întotdeauna face așa. Se pierdea. Prietenii lui țineau la el, li se citea pe chip. Lupul de Prerie rupse așchii de gheață din mal și le aruncă pe suprafața lacului. Toți îi urmau exemplul, până când jocul de vâlurele alb-verzui făcu lumea răsturnată să tremure și să danseze.

– Priviți! striga Lupul de Prerie între o aruncătură și alta, cântând parcă, în engleza lui săltată care semăna cu o melodie eternă. Voi, puștilor, trăiți cea mai grozavă existență din istorie. Majoritatea oamenilor sunt doar simpli trecători prin marea mașinărie a lumii, dar voi sunteți părtași la nașterea unei lumi! Incredibil! Doar că, știți, nu e decât simplul noroc, nu aveți niciun merit, niciun fel de contribuție, până când nu veți face voi înșivă ceva din asta. V-ați fi putut naște într-un conac, într-o pușcărie, într-un cartier de cocioabe din Port of Spain, dar iată-vă la Zygot, inima tainică a planetei Marte! Desigur, în această clipă vă aflați aici, jos, ca niște cârțițe într-o groapă, vulturii zburând deasupra voastră, gata să vă înfulece, dar va veni și ziua aceea când veți pași pe această planetă eliberați de orice constrângere. Nu uitați vorbele mele, e o profecie, copii! Până atunci, uitați-vă cât de minunat este acest paradis de gheață!

Lupul de Prerie aruncă un ciob de gheață în sus, spre boltă, apoi strigară cu toții: „Paradis de gheață! Paradis de gheață! Paradis de gheață!“ până când nu mai putură de atâta râs.

Doar că în seara aceea, Lupul de Prerie avu o discuție cu Hiroko, crezând că nu-i aude nimeni.

– Roko, trebuie neapărat să-i scoți pe copiii ăștia afară și să le arăți lumea, chiar dacă e ascunsă sub calota de ceață. Aici, jos, sunt ca niște cârțițe într-un mușuroi, pentru numele lui Dumnezeu!

După care dispăru din nou, cine știe unde, într-una din călătoriile lui misterioase, în acea altă lume suprapusă peste a lor.

În unele zile, Hiroko venea în sat ca să-i învețe. Pentru Nirgal, acestea erau cele mai grozave dintre toate. Întotdeauna îi ducea pe plajă. Iar să mergi cu Hiroko pe plajă era ca și cum te-ar fi atins un zeu. Aceea era lumea ei – lumea verde din interiorul celei albe. Știa totul despre ea, și când se afla acolo, culorile subtile, ca de mărgăritar, ale nisipului și domului pulsau la unison, de parcă încercau să se elibereze din strânsoarea care le ținea la un loc.

Se așezau pe dune, uitându-se la păsările de pe țărm care topăiau și le aruncau priviri piezișe în vreme ce străbăteau plaja de la un capăt la altul. Se roteau pescăruși deasupra lor, iar Hiroko le puneă întrebări, ochii ei negri sclipind plini de voie bună. Locuia pe malul lacului împreună cu un grup restrâns de prieteni intimi, Iwao, Rya, Gene, Evgenia, într-o construcție mică, din bambus, între dune. Hiroko petrecea mult timp vizitând alte sanctuare ascunse din jurul Polului Sud, așa că întotdeauna simțea nevoia să se pună la curent cu noutățile din sat. Era o femeie zveltă, chiar înaltă pentru cei din grupul de *issei*, la fel de elegantă în îmbrăcăminte și mișcări ca păsările de pe țărm. Era în vârstă, desigur, imposibil de bătrână, ca toți ceilalți *issei*, dar avea ceva în comportament care o făcea să pară mai tânără chiar decât Peter sau Kasei – de fapt, doar puțin mai în vârstă decât copiii, cu tot ce exista nou pe lume în fața ochilor ei, gata să explodeze în toate culorile.

– Priviți modelul pe care îl formează această cochilie, spirala punctată care se răsuște spre interior, până la infinit. E chiar forma universului. Există o presiune constantă către realizarea modelului, o energie divină, verde, pe care noi o numim *viriditas*; aceasta este forța motrice din cosmos. Viața, înțelegeți? Ca toate insectele astea care trăiesc pe nisip, și scoicile, și mai ales răcușorii – deși cei mai mulți sunt morți și ajută insectele. La fel ca noi toți, continua Hiroko, dând din mâini ca o balerină. Iar pentru că noi suntem în viață, universul trebuie considerat viu. Noi suntem conștiința universului, dar și propria noastră conștiință. Ne înălțăm din cosmos și îi vedem rețeaua de modele, și suntem uimiți cât de frumoasă este. Iar sentimentul acesta este elementul cel mai important din întregul univers, punctul lui culminant, așa cum este culoarea florii la prima ei înflorire într-o dimineață umedă. E un sentiment sacru, iar rostul nostru în această lume este de a face tot ce ne stă în putință pentru a-l întreține. Și o modalitate e de a răspândi viața pretutindeni.

Să o ajutăm să apară acolo unde nu a mai existat înainte, ca aici, pe Marte.

Pentru Hiroko, acesta era actul suprem de iubire, iar atunci când le vorbea așa, chiar dacă nu o înțelegeau în totalitate, copiii simțeau iubirea. Un alt impuls, un alt fel de căldură prin învelișul de frig. Îi mângâia și le vorbea în același timp, iar ei scormoneau după scoici și o ascultau.

– Scoici de noroi! Scoici de Antarctica! Bureți de sticlă! Aveți grijă să nu vă tăiați.

Nirgal se simțea fericit doar să o privească. Într-o dimineață, când s-au ridicat de pe nisip pentru a continua explorarea plajei, Hiroko i-a răspuns la privire, și el a recunoscut expresia – era, cu siguranță, chiar expresia de pe chipul lui atunci când o privea, o simțea cu toți mușchii feței. Așadar, și el o făcea fericită! Amețitoare senzație!

În timp ce străbăteau plaja, Nirgal o ținea de mână.

– În unele privințe, este simplă ecologie, spuse ea, pe când îngenuncheau pentru a cerceta o altă cochilie. Nu sunt prea multe specii, iar lanțurile alimentare sunt scurte. Dar atât de bogate! Atât de frumoase! Vezi pâcla? Întrebă ea, încercând temperatura apei cu mâna. Apa trebuie să fie caldă astăzi.

De data aceasta erau singuri, ceilalți copii alergând peste dune ori pe țărm. Nirgal se aplecă să atingă un val care se spargea chiar la picioarele lor, lăsând în urmă o dantelărie albă de spumă.

– Sunt câteva grade peste zero.

– Ești atât de sigur!

– Întotdeauna ghicesc.

– Spune-mi, îl întrebă ea, am febră?

El se ridică și o cuprinse de gât.

– Nu, ești rece.

– Ai dreptate, întotdeauna am cu o jumătate de grad mai puțin.

– Asta pentru că ești fericită.

Hiroko râse, arătând exact ca Jackie, copleșită de bucurie.

– Te iubesc, Nirgal.

El simți cum se încălzește în interior, de parcă ar fi avut acolo un radiator. Cel puțin cu o jumătate de grad.

– Și eu te iubesc.

Porniră mai departe pe plajă, mână în mână, urmărind în tăcere becașinele.

Lupul de Prerie reveni, iar Hiroko îi spuse:

– E-n regulă. Hai să-i scoatem afară.

Așa că în dimineața următoare, când se întâlneau pentru școală, Lupul, Hiroko și Peter îi conduseră prin ecluze, apoi prin tunelul lung și alb care făcea legătura între dom și lumea exterioară. La această extremitate erau amplasate hangarul și galeria din malul înalt, de deasupra. Mai de mult alergaseră împreună cu Peter prin galerie, uitându-se prin micuțele ferestre polarizate la nisipul înghețat și la cerul roz, încercând să zărească marele zid de gheață în care se aflau – calota polară sudică, partea inferioară a lumii lor, unde locuiau pentru a scăpa de vederea oamenilor care, altfel, i-ar fi vârat la închisoare.

De aceea rămăseseră întotdeauna în interiorul galeriei. Dar de data aceasta intrară în ecluzele hangarului și îmbrăcară costume elastice strânse pe trup, derulând mânecile și pantalonii, apoi bocanci grei și mânuși strâmte, iar în cele din urmă își puseră căștile prevăzute cu vizoare bombate la partea anterioară, cu fiecare clipă tot mai emoționați, până când emoția se transformă într-un fel de teamă, mai ales atunci când Simud începu să plângă, insistând că ea nu mai vrea afară. Hiroko o calmă cu o mângâiere prelungă.

– Vino! Acolo voi fi alături de tine.

În timp ce adulții îi împingeau de la spate în camera de depresurizare, copiii se strânseră unul în altul, amuțiți. Se auzi un șuier, apoi ușa exterioară se deschise. Strânși ciorchine în jurul adulților, ieșiră precauți, izbindu-se unul de altul pe când înaintau.

Strălucirea era prea mare pentru a se putea vedea ceva. Se aflau într-un vârtej de pâclă albă. Solul era presărat cu

flori de gheață complicate, toate sclipind în baia de lumină. Nirgal îi ținea de mână pe Hiroko și pe Lupul de Prerie, iar aceștia îl împinseră înainte și îi dădură drumul. Băiatul se împletici în revărsarea violentă de strălucire albă.

– Aceasta este calota de ceață, auzi Nirgal vocea lui Hiroko în interfonul din ureche. Durează toată iarna. Dar acum este Ls 205, primăvara, când forța verde pulsează cel mai puternic în lume, alimentată de lumina soarelui. Privește-o!

Nu vedea nimic altceva decât o sferă albă de foc, care se mărea. Lumina solară penetra această sferă pe neașteptate, preschimbând-o într-o explozie de culoare care transformă nisipul înghețat în pilitură de magneziu și florile de gheață în giuvaieruri incandescente. Vântul suflă dintr-o parte a lui Nirgal, sfâșiind ceața. Apărură goluri, iar terenul începu să se vadă până departe, amestindul. Atât de mare! Totul e atât de mare! Nirgal îngenunche pe nisip și își propti mâinile pe celălalt picior pentru a-și menține echilibrul. Pietrele și florile de gheață din jurul bocancilor lui licăreau de parcă le privea la microscop. Pietrele erau presărate cu solzi rotunzi de licheni negri și verzi.

La orizont se vedea un deal nu prea înalt, aplatizat. Acolo, pe pietriș, se găsea un transportor aproape acoperit de gheață, de parcă s-ar fi aflat în locul acela de un milion de ani. Modele pulsând în haosul de lumină și rocă, licheni verzi ieșind la iveală din albul înconjurător...

Vorbeau toți deodată. Ceilalți copii începură să alerge împrejur amețiți, țipând de încântare atunci când ceața se îndepărta și le îngăduia să vadă cerul de un roz-închis. Lupul de Prerie râdea cât îl ținea gura.

– Sunt ca vițeii fâțați iarna și scoși din grajd primăvara. Uite-i cum se poticnesc! O, dragii de voi! Ha, ha, ha! Roko, pentru ei nu e altă cale a vieții! mai spuse el, chicotind, în timp ce îi ridica din nisip, punându-i din nou pe picioare.

Nirgal se ridică, încercând câțiva pași șovăielnici. Avea senzația că s-ar putea îndepărta plutind; era bucuros că

bocancii sunt atât de grei. O movilă lungă, nu mai înaltă de nivelul umerilor, se îndepărta șerpuitor de țărnul de gheață. Jackie se plimba pe culme și alergă spre ea, împletindu-se din cauza pantei și a pietrelor risipite la întâmplare, peste tot. Ajunse pe creastă și intră în ritmul lui obișnuit de alergare. I se părea că zboară, că ar putea alerga o veșnicie.

Rămase pe loc alături de ea. Privi în urmă, către malul de gheață, strigând cu o bucurie plină de teamă. Bucuria li se înalță la infinit, prin ceață. Un fascicul de lumină matinală izbucni deasupra lor ca o apă incandescentă. Se întoarseră cu spatele, incapabili să o suporte. Clipind pentru a îndepărta lacrimile care îi inundaseră ochii, Nirgal își văzu umbra proiectată pe ceața care se târa peste pietrele de la picioarele lor. Umbra era înconjurată de o bandă circulară, strălucitoare, de lumină în culorile curcubeului. Scoase un strigăt puternic, iar Lupul de Prerie alergă până la ei, vocea lui vibrând în urechea lui Nirgal:

– Ce s-a întâmplat? Ce este?

Când văzu umbra, se opri.

– Hei! Țsta e un halo. Se numește halo. Este la fel ca spectrul de pe muntele Brocken. Ridicați și coborâți brațele! Priviți culorile! Iisuse Hristoase, dar norocoși mai sunteți!

Ca dintr-un impuls, Nirgal trecu alături de Jackie, iar halourile lor se uniră, devenind un singur nimb strălucitor în culorile curcubeului, înconjurând umbra lor dublă, albastră. Jackie râse, încântată, și alergă să încerce același lucru și cu Peter.